

© Ігор Жук

Ірен Роздобудько — талановита письменниця, поетеса, журналістка. Авторка понад 25 романів і 6 кіносценаріїв, лауреат багатьох престижних премій, неодноразова переможниця літературного конкурсу «Коронація слова»... Ірен успішно працює в різноманітних жанрах, і кожний новий її роман — це справжня радість для читачів.

Київ початку ХХ століття... Для невгамовної генеральської дочки Мусі Гурчик немає нічого більш захопливого, ніж розслідування нової таємничої справи! А ось і вона...

Викрадені важливі документи — креслення нової моделі військового літака. Інженер-розробник поплатився за них життям... Факти й детективна інтуїція підказують юній вивідачці, що злодія треба шукати на палубі розкішного пароплава «Цариця Дніпра». Небезпечно? Аякже! Але наша панночка вже вирушила в карколомний круїз — вона мусить викрити злочинця будь-що! У перший день подорожі скоєно нове вбивство, і тепер остаточно зрозуміло, що вбивця поруч...

Цей ретро-детектив з тонким гумором і хвацько закрученим сюжетом не відпустить вас до останньої сторінки!

Вражає нова несподівана іпостась письменниці, котра не втомлюється дивувати читача своєю багатогранністю. І завжди «грає в десять рук».

Валентин Марченко, кінорежисер

www.bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-7905-9

ІРЕН РОЗДОБУДЬКО Подвійна гра в чотири руки

ІРЕН РОЗДОБУДЬКО

ЗАПРОШУЄ У СМЕРТЕЛЬНО НЕБЕЗПЕЧНИЙ КРУЇЗ

Подвійна гра в чотири руки

ЗАБУДЬТЕ ПРО ВСІ СПРАВИ, ПОКИ НЕ ПЕРЕГОРНЕТЕ ОСТАННЮ СТОРІНКУ!

ІРЕН
РОЗДОБУДЬКО

*Подвійна гра
в чотири руки*

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2014 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Р64

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Художник Андрій Печенізький

- © Роздобудько І., 2014
- © DepositPhotos.com / rudall30, обкладинка, 2014
- © Shutterstock.com / photocreative, обкладинка, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2014

ISBN 978-966-14-7905-9

Гра в десять рук

Як на мене, всі твори Ірен Роздобудько — кінематографічні.

З кожної книги міг би вийти не тільки непоганий фільм, а й потужний блокбастер. Недарма ж ще 2008 року на міжнародному кінофестивалі телевізійних фільмів «Маслина-Олива», який проходив у місті Бар у Чорногорії, Роздобудько отримала першу премію в номінації «Кращий сценарій» за фільм режисера Володимира Тихого «Гудзик», знятий за однойменним романом автора.

Взагалі за книгами Роздобудько (і її ж сценаріями) знято кілька фільмів. Крім уже згаданого «Гудзика» — «Осінні квіти» (роман «Зів'ялі квіти викидають», реж. А. Сейтаблаєв); «Пастка» (роман «Пастка для жар-птиці», реж. С. Лисенко), а також за оригінальними сценаріями — «Таємничий острів» (реж. В. Тихий), «Почати з початку. Марта» (реж. О. Копилов), «Поводир» Олесья Саніна, де Ірен була одним зі співавторів і який нині номінується на «Оскар». Роботу в кінематографі вона не припиняє, має безліч замовлень і синопсисів, котрі — до певного часу! — ще лежать у неї «в шухляді».

Кінороман «Подвійна гра в чотири руки» — один із таких «завтрашніх фільмів».

Тому жанр, обраний автором, — не випадковий. Певно, по-справжньому оцінити його можуть ті, хто має професійні стосунки з кіно. Адже в цьому пригодницькому, авантурному детективі автор навмисно уникає того стилю, за яким можна впізнати будь-який твір Ірен Роздобудько.

Саме в цій книзі надається перевага візуалізації дії, а не метафорі. І саме тому кожну «сцену» — себто розділ — можна не тільки прочитати, а й побачити у власній уяві.

Гадаю, що якби такий фільм було знято — і знято на гідному рівні, — він зацікавив би будь-якого глядача. Адже тема, як кажуть кінематографісти, «смачненька»: Київ початку ХХ століття, кілька загадкових убивств — у Санкт-Петербурзі і на пароплаві, що здійснює розважальний рейс уздовж берегів Дніпра. Убивства тісно пов'язані з політикою, а розслідування — з коханням.

Автор водночас ненав'язливо зачіпає і цікаві історичні факти: саме на початку ХХ століття було задумано перші морські лайнери, з борту яких міг злітати військовий літак. І називає забуті імена. Скажімо, мало хто знає, що саме в Києві жив і працював конструктор перших в Україні дирижаблів інженер Федір Фердинандович Андерс, доля якого потребує окремого дослідження, що в Києві існував потужний авіаційний гурток, із якого вийшло багато відомих винахідників і пілотів. Саме з їхньої майстерні, за романом, було викрадено креслення потужної повітряної зброї. І це викрадення потягнуло за собою низку злочинів. Їх, як і належить у класичному детективі, розслідує доволі чудернацька парочка головних героїв: усунутий від справ слідчий-невдаха Олексій Крапка з Києва і норавлива генеральська донька з Санкт-Петербурга Муся Гурчик. Головні, та й другорядні герої виписані жваво і виразно, що завжди імпонує кінорежисерові й додає «кінематографічності» роману. І ще раз хочу наголосити: мене, як кінематографіста, у цій книзі перш за все захоплюють блискуче побудовані сцени і діалоги.

А ще вражає нова несподівана іпостась письменниці, котра не втомлюється дивувати читача своєю багатогранністю.

І завжди «грає в десять рук».

*Валентин Марченко, кінорежисер
вищої категорії, заслужений діяч
мистецтв України*

Київ. Газета «Відомості», 5 січня, 1911 рік
«Світське життя»

«...Учора в новому приміщенні публічної бібліотеки відбувся зимовий благодійний аеробал.

На балу були присутні: його світлість генерал-губернатор київський, подільський та волинський Федір Федорович Трепов, голова міської Думи, кавалер ордена Почесного легіону його світлість Іполит Миколайович Дьяков із дружиною, всі представники міської думи з дружинами, а також повноважні послы, купці вищої гільдії, професура, відомі адвокати, лікарі, літератори, інші представники еліти та іноземні гості.

Публіку розважали три оркестри і балет міського театру.

На запрошення його світлості пана Дьякова, за сприяння якого, як відомо, було створено понад тридцять п'ять моделей аеропланів, свою надзвичайну доповідь зробив мало відомий у світському товаристві інженер Федір Фердинандович Андерс. Він закликав поважне товариство зробити внески в асигнаціях на будівництво повітряного судна, котре, за його словами, «прославить наше рідне місто», і натякнув, що «надзвичайний летючий корабель», котрий нині розробляється авіаторами-аматорами в майстернях механічного гуртка Київського політехнічного інституту на секції повіт-

ряного плавання, може надати імперії значні переваги у будь-яких бойових діях...»

Київ. Газета «Відомості», травень, 1911 рік
«Кримінальна хроніка»

«Розбійницький напад на майстерню Київського товариства повітряного плавання

Уночі невідомі розгромили майстерню авіаторів, розташовану в самому центрі міста — на розі Хрещатика та Прорізної. За першими повідомленнями поліції, напад, швидше за все, було вчинено нігілістами або радикально налаштованими представниками неканонічних сект і буде трактований як хуліганство.

У майстерні розтрощені меблі й моделі аеропланів, розбитий посуд та інше майно.

Оскільки погром було вчинено вночі, жертв і постраждалих немає. Поліція веде розслідування...»

* * *

...Віктор Передері грав на роялі.

Віктор грав на роялі і думав про те, що це була б непогана фраза для початку роману.

Любовного.

Адже любовний роман був для нього новинкою, чимось забороненим для його прагматичного розуму, чимось соромітним та недоступним.

Жадібними ніздрями (і всіма, звісно, фібрами душі) він відчував терпкий аромат парфумів «Жасмин».

Це було диво — наскільки збігаються смаки!
У всьому.

Навіть у виборі аромату. Його улюбленого.

А ця музика!

Нетривіальна.

Не який-небудь заспіваний бульварний романс,
а — надзвичайна, яку він ретельно видобував зі ста-
ровинного нотного сувою, немов розгадував ма-
нускрипт.

А цей глибинний зміст давньої пасторалі, котру
треба співати мовою оригіналу — з дивними слова-
ми, які здатен збагнути лише справжній поціновувач!

Нетривіальний зміст...

Те, що він любить, те, на що очікував усе життя.

І нарешті знайшов.

Дивним було й те, що ніяких передумов до такого
блаженства не було.

І не могло бути!

Адже він ніколи не сподівався, що когось може
привабити його рябе від дитинства обличчя, широкі
вуста з ненависною перетинкою посередині і тонка
червона, мов у гиндика, шия з гострим кадиком. І те,
що він — звичайний інженер, хоча й зі званням офі-
цера морського флоту.

Беручи черговий акорд, Віктор ще раз жадібно
вдихнув повітря.

Аромат жасмину ледь чутно відгонив гнилизною рі-
ки: Нева текла прямо під вікнами його апартаментів.
Але зараз його не дратувала ця виснажлива воло-
гість, що зазвичай провокувала алергію і нежить.

Легкий рух за спиною і другий стілець, який стояв
з лівого боку від нього, перед роялем, чітко говори-
ли йому про те, що це не сон.

Що віднині він не сам-один, що гра в чотири руки не предмет його хворобливої уяви, а дійсність. Варто лише озирнутися, щоб груди наповнились гарячим, нестерпним вогнем у передчутті ночі...

Мріючи про наступні кілька годин, котрі — о дивні колізії долі! — можливо, триватимуть до ранку, Віктор не квапився озирнутися. Аби не злякати свого щастя, аби воно не випурхнуло в прочинене вікно.

Він чув, як ллється в келихи шампанське, як дзеленчать бокали і шипить, осідаючи, піна.

І — грав, грав...

Аж доки відчув легенький, невагомий дотик до шиї, від якого аж до п'ят пронизало приємне тепло. А далі перейшло у палкий жар.

Він пробіг пальцями по клавішах і...

...впав на них головою, зробивши останній акорд, не прописаний у пожовклому нотному сувої...

Санкт-Петербург, 13 травня, 1911 рік

...Муся терпіти не могла двох речей: засинати і прокидатися.

Засинати — бо вважала, що сон марнує час, відбирає частину життя, а прокидатися — тому що її сни зазвичай були кольоровими та насичені подіями.

У таких протиріччях Мусі завжди було важко знайти золоту середину.

Вона її і не шукала, адже завжди була максима-лісткою.

Щільні оксамитові штори затуляли світло, але блідий промінець все ж таки прокрався до спальні і прохолодною указкою, мов учителька гімназії, безцере-

монно вказував на суцільний безлад, який Муся полюбляла звечора залишати у своїй кімнаті.

Була б матуся живою, певно, не допустила б цього!

На килимі — капці, панчохи з підв'язками, спідниця, трохи далі від неї — нижня, корсаж, сорочка. Ніби хтось речами прокладав шлях до ліжка.

Довкола ліжка було не краще: купами і стосами валялися книжки і брошурки з круглими жовтими слідами на сторінках від кухлика з чаєм.

Саме ж ліжко, мов осіннім листям, було притрушено різного стибу газетами і журнальчиками — «Вісник поліції», «Поліцейські відомості», «Відомості с.-петербургського градоначальства і с.-петербургської міської поліції».

Муся, а точніше Марія Матвіївна Гурчик, донька обер-поліцмейстера Санкт-Петербурзького розшукового департаменту, генерала Матвія Івановича Гурчика, була справжньою книгоманкою.

Проте коло її уподобань торкалося досить дивного і не властивого панночці такого ніжного віку читива.

«Криміналістична ідентифікація», «Побудова і аналіз версій», «Засоби криміналістичної експертизи та техніка фіксації доказів», «Різновиди ідентифікації людини» — ось чим був усіяний перський килим довкола ліжка.

Усі брошури були рясно покреслені олівцем, загнуті сторінки робили їх пухкими, схожими на торт наполеон виробництва кондитера Пошибеєва. У центрі цього нічного книжкового натюрморту знаходилася досить нова брошура понурого сірого кольору, типово белетристична, з красномовною назвою «Ескорт у смерть» під авторством такого собі «писайла», відрекомендованого на обкладинці як д-р Шерл.

Сама ж панянка перебувала під жмутками цього листа, мов лисиця в норі.

Її голова, за улюбленою звичкою, була накрита подушкою — зверху виднілася лише рука.

Тому Муся не могла чути, як із вулиці в прочинену швіртку линуть голоси юних газетярів:

— Останні новини! Вранішній випуск! Небезпечний злочинець Петро Шнур вирвався на волю!

— Сенсація дня! Поліція спіймала облизня: злодій Петька Шнур втік із в'язниці! Подробиці — тільки у нас!

— Втеча століття! Усі під загрозою! Помста злочинця поліцейським буде безжальною!

— Хто перший стане жертвою завзятого втікача?!

— Вранішній випуск! Останні новини!!!

Під подушкою ж панували тиша і темрява.

І так тривало б ще години зо дві, якби до дівочої спочивальні не увірвався сам генерал Гурчик.

Із високо піднятою рукою, що стискала жмуток вранішніх газет, розпашілий і скуйовджений, він нагадував Зевса-громовержця Критського.

За ним навшпиньках прокрався лакей Аристарх і боязко зупинився на порозі, готовий у будь-яку мить підхопити хазяїна попід руки в разі апоплексичного нападу.

З-за його плеча виглядала покоївка Лизавета з пляшечкою нашатирного спирту в руках.

Генерал зашелестів над рукою доньки газетами.

Але це не призвело до жодного зрушення.

— Догралася?! Дострибалася?! — гнівно вигукнув він.

У відповідь рука трохи ворухнулася, зі стиснутого кулачка вистрелив вказівний палець, сонно похи-

тався у повітрі — мовляв, тихо, я мушу додивитися сон — і рука міцніше притисла до голови пухову мереживну подушку.

Поглянувши на Аристарха, чи не побачить зайвого, генерал потягнув за ковдру, відкриваючи на загальний огляд ніжне дівоче плече.

З-під подушки визирнуло незадоволене і сонне око чистого блакитного кольору.

— Ось! — генерал знову потрусив над оком жмутком газет. — Я так і знав: догралася.

Усівшись на край ліжка, з якого, мов порох, посипалися журнальчики і брошурики, прочитав рядки зі шпальти:

— «...психічно неврівноважений злодій на прізвисько Шнур сьогодні вночі здійснив нахабну втечу по дорозі до місця ув'язнення. Як передбачають експерти, цей звір у людській подобі одержимий жагою кривавої помсти, котру під час суду привселюдно пообіцяв здійснити над донькою нашого славетного... — на цьому місці генерал задоволено гмикнув і повів далі: — ...славетного обер-поліцмейстера Санкт-Петербурзької поліції, його високості генерала М. І. Гурчика»!

Славетний генерал відкинув подушку і суворо зиркнув на улюблене чадо:

— Що тепер робити?! Догралася в слідчого!!! Я так і знав!

— Котра година? — почулося з-під знову натягнутої на голову подушки.

Аристарх поважно кивнув Лизаветі: зараз точно знадобиться пляшина з нашатирем.

Так і сталося.

Генерал схопився за серце і заковтав повітря.

— З якого часу ви просите дозволу зайти до своєї каюти? — посміхнулася Муся.

— Вона тепер нічийна, — посміхнувся Олексій. — Гадаю, вам буде неприємно згадувати, що ділили одну кімнату з чоловіком? Обіцяю мовчати!

Муся знизала плечима, мовляв, їй байдуже, що подумують про неї інші.

— Ви тут щось забули?

— Забув попрощатися.

— Прощайтесь!

— До побачення...

— До побачення!

Він уже розвернувся, аби піти, коли вона зупинила його:

— А скажіть, будь ласка, ви татусеві моєму правду сказали?

— Про що це?

— Як же? — розгубилася Муся. — Ну, про те, що я вам гарним помічником була...

Олексій зробив крок до неї, пильно поглянув:

— Невже? Не пам'ятаю...

Муся аж підскочила:

— Ух, ви! Ну й забирайте!

— Нестерпний у вас характер, Маріє Матвіївно, — похитав головою Крапка. — Ось пом'янете моє слово: ніхто з вами не уживеться...

Муся від гніву аж зв'язку книг з рук зронила.

Засопіла.

Спиною повернулася: мовляв, більше вас не затримую!

З порогу почула тихе:

— ...але я б спробував...

Обернулася, палаючи щоками, мов варений рак:

— Це що, пропозиція?! — аж задихнулася. — Так от знайте: якби я і змогла з кимось ужитися, як ви висловилися, так це лише з доктором Шерлом!

Ухопила книжку з купи, затрясла нею перед носом нахаби:

— Я б тільки йому все життя й служила!

Олексій звів очі вгору, мовляв, ох, вже цей розтриклятий Шерл!

Наблизився, висмикнув з її рук пелехату брошурку.

Натомість вийняв із кишені нову, що на причалі вранці придбав.

Узяв з трельяжу перо, макнув у чорнильницю і вивів на титульній сторінці автограф.

— Ось вам історія свіжіша. Від автора...

Муся...

А що Муся?

Як передати, що з нею сталося цієї самої миті?

Хіба що так: підстрибнула і... давай кулачками молотити по чім попало — в груди, по плечах.

Негідник! Зрадник! А вона ж усю дорогу...

Але нічого вимовити не встигла, опинившись в обіймах.

Хоча ніхто за ними в цю мить і не спостерігав...

Літературно-художнє видання

РОЗДОБУДЬКО Ірен
Подвійна гра в чотири руки

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *І. Г. Веремій*

Підписано до друку 24.09.2014. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «FranklinGothicBookITC». Ум. друк. арк. 11,76.
Наклад 6500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля»»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Роздобудько І.

Р64 Подвійна гра в чотири руки : роман / Ірен Роздобудько ; передм. В. Марченка ; худож. А. Печенізький — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 224 с. : іл.

ISBN 978-966-14-7905-9

Юна Марія Гурчик обожнює дві речі: детективи доктора Шерла та розслідування загадкових злочинів. Ось і цього разу норавлива генеральська дочка не може відмовитись від нової справи! Убито талановитого інженера, а з його дому викрадено креслення нової моделі аероплана. Ниточка розслідування приводить Мусю до пароплава «Цариця Дніпра». Десь на його палубі серед респектабельних пасажирів зачався вбивця... Не вагаючись, відчайдушна дівчина вирушає у смертельно небезпечний круїз. Під підозрою всі! Та не всі вживуть...

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Від золотого письменника України!

Книжка-сповідь, книжка-спогад, книжка-роздум...

Це книжка про життя. Радянське дитинство, студентська молодість, похмурий період «заробляння грошей» у 90-ті, дитячі спогади про бабусине «абалденне» пальто і сукню, яку та шила для поїздки в Китай до дідуся. А ще про те, що ніколи не треба здаватися, треба мати власну думку й відстоювати її, допомагати тому, кому гірше, і радіти життю.

Кожен знайде в ній щось для себе, про себе. Вона і для молодих — аби вони зрозуміли, що життя прекрасне і... коротке. І йшли по ньому без страху. І для старших, аби вони пригадали своє — таке довге! — життя. І зрозуміли, що воно — прекрасне.

Ідеальні дружини чи ідеальні жертви?

Хто з чоловіків не мріяв про ідеальну дружину? Дружину, яка буде слухняною, покірною та щиро кохатиме свого обранця? Знайти таку дуже легко. Треба лише звернутися до ліцею слухняних дружин...

Пат — вихованка ліцею, яку переконують: усе, що відбувається за межами закладу, не варте уваги, а справжнє життя полягає у покірному служінні своєму майбутньому чоловікові. Та випадкове знайомство з саксофоністом, який завітав до їхнього закладу під час розслідування вбивства однієї з вихованок, відкриває їй очі: те, чого їх навчали, насправді омана і існує ще й інше життя — вільне та прекрасне.

Намагаючись відборонити свою свободу, вона втікає з закладу й опиняється на вулиці, до якої зовсім не пристосована. Чи зможе вона вижити у світі, про який нічого не знає?

Від авторки понад 25 романів і 6 кіносценаріїв!

Якби можна було повернутися в минуле і щось змінити — хто про таке не мріяв? Навіть успішній журналістці й начебто щасливій дружині Ніці є що виправити. Є дівчинка — та це ж сама Ніка, тільки на 30 років молодша. І є хлопчик — її найкращий друг, життя якого скінчиться зарано. Завтра він загине в автокатастрофі, а Ніка помре для телебачення — після страшного потрясіння почне затинатися. Щоб завадити цьому, треба вирушити в минуле. І не обов'язково вигадувати машину часу — досить просто увійти до свого старого під'їзду... Ні, вона не з'їхала з глузду, то лікар порадив: вона ж хоче нарешті припинити затинатися та почути свій голос у прямому ефірі! Чи чого вона насправді хоче? Урятувати товариша своїх дитячих ігор? Або у 80-х, у добу дефіциту, стати в чергу за справжнім коханням?

Два твори в одній книжці!

Мирослава дізналася, що їй лишилися жити лічені дні. Ця звістка перевернула їй світ, і несподівано до неї прийшло прозріння: «вдалий» шлюб насправді — суцільний фарс, а «зразковий» чоловік планомірно вбиває в ній особистість. Унормоване, «розкладене по полочках» життя летить шкереберть, і тепер Мирослава готова на будь-які авантюри. Та чи зможе вона в цей один-єдиний день стати такою людиною, якою навіть не мріяла бути: зважитися на справжні вчинки, сміливо подивитися в майбутнє й нарешті відчувати щастя? («Все, що я хотіла сьогодні»)

Ірен уже звикла до болю, але раптом їй випала можливість ризикнути — або відновити можливість рухатися, або і далі марнувати життя в ліжку. Розум диктував: обери своїм хірургом світило науки, але інтуїція підказувала: довірся молодому спеціалістові. Винагородою за сміливість стало розуміння, що її оновлене життя — прекрасне, а попереду приємні несподіванки... («Лікарняна повість»)

